

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Олійника Дмитра Вячеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу восьмого пункту 2 частини першої статті 6, абзацу четвертого частини другої статті 19 Закону України „Про державне регулювання у сфері комунальних послуг“ та цього закону в цілому

м. К и ї в
16 січня 2020 року
№ 8-2(II)/2020

Справа № 3-318/2019(7691/19)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого, доповідача,
Головатого Сергія Петровича,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Олійника Дмитра Вячеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу восьмого пункту 2 частини першої статті 6, абзацу четвертого частини другої статті 19 Закону України „Про державне регулювання у сфері комунальних послуг“ від 9 липня 2010 року № 2479–VI (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 49, ст. 571) зі змінами та цього закону в цілому.

Заслухавши суддю-доповідача Сліденка І.Д. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Олійник Дмитро Вячеславович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині четвертій статті 5, частині першій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, статтям 85, 106 Конституції України (конституційність) положення абзацу восьмого пункту 2 частини першої статті 6, абзацу четвертого частини другої статті 19 Закону України „Про державне регулювання у сфері комунальних послуг“ від 9 липня 2010 року № 2479–VI зі змінами (далі – Закон) та цього закону в цілому.

Відповідно до абзацу восьмого пункту 2 частини першої статті 6 Закону національна комісія, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг, встановлює тарифи на комунальні послуги суб'єктам природних монополій та суб'єктам господарювання на суміжних ринках, ліцензування діяльності яких здійснюється національною комісією, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг.

Згідно з абзацом четвертим частини другої статті 19 Закону національна комісія, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг, виконує функції державного регулювання у сфері теплопостачання, централізованого водопостачання та централізованого водовідведення до закінчення процесу формування національної комісії, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг. До встановлення національною комісією, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг, тарифів на теплову енергію, транспортування теплової енергії магістральними та місцевими (розподільчими) мережами, постачання теплової енергії, а також тарифів на послуги централізованого водопостачання та централізованого водовідведення діють тарифи, що встановлені відповідно органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування в установленому законодавством порядку.

На переконання автора клопотання, положення абзацу восьмого пункту 2 частини першої статті 6, абзацу четвертого частини другої статті 19 Закону та

Закон у цілому не відповідають Конституції України, оскільки наділяють національні комісії конституційними повноваженнями Кабінету Міністрів України щодо проведення цінової політики та органів місцевого самоврядування.

Автор клопотання вважає, що внаслідок застосування положень абзацу восьмого пункту 2 частини першої статті 6, абзацу четвертого частини другої статті 19 Закону та Закону в цілому порушено його „право не виконувати те, що не передбачено законодавством (частина перша статті 19 Конституції України)“, „право, передбачене статтею 32 Конституції України, не зазнавати втручання у власне особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України“, „право на судовий захист, гарантоване статтею 55 Конституції України в частині, яка не могла бути вирішена у площині публічно-правових спорів у справах адміністративної юрисдикції“, „передбачене статтею 41 Конституції України право власності на майно“.

2. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності положень абзацу восьмого пункту 2 частини першої статті 6, абзацу четвертого частини другої статті 19 Закону та Закону в цілому, а фактично висловив незгоду із судовими рішеннями, прийнятими у його справі, обмежившись цитуванням окремих норм Конституції України і законів України. Однак таке цитування без наведення аргументів щодо невідповідності Основному Закону України оспорюваних положень Закону не є обґрунтуванням їх неконституційності.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (його окремі положення), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право (Ухвала Першого сенату Конституційного Суду України від 13 червня 2018 року № 20-у(І)/2018).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Олійника Дмитра Вячеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу восьмого пункту 2 частини першої статті 6, абзацу четвертого частини другої статті 19 Закону

України „Про державне регулювання у сфері комунальних послуг“ від 9 липня 2010 року № 2479–VI зі змінами та цього закону в цілому на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**